

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/462/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7511215358
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7511215358.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach vo veci žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Údernícka 5, IČO: 35 724 803, proti žalovanej O. K., D. XXX, Z. W. XXX,XX €. J. H., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovanej Združenie na ochranu spotrebiteľa HOOS, Prešov, Važecká 16, IČO: 42 176 778, o odvolaní žalobcu proti rozsudku 10C/148/2012-96 z 26.2.2013 Okresného súdu Košice - okolie

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok a v r a c i a vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) rozsudkom žalobu zamietol, žalovanej náhradu trov konania nepriznal a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť na účet súdu trovy preddavkované štátom na svedočné 16,50 € a vedľajšiemu účastníkovi trovy konania 165,70 €, na účet zástupcu vedľajšieho účastníka JUDr. Igora Šafranka, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Súd v odôvodnení rozsudku uviedol, o. i., čo žalobca podanou žalobou žiadal a čím svoju žalobu odôvodnil, ďalej, že vedľajší účastník vo svojom písomnom stanovisku z 12.4.2012 vzniesol námietku premlčania celej pohľadávky žalobcu, pretože žaloba mu (súdu) bola doručená 18.10.2011 a celý dlh sa stal splatným ešte v r.2006, že žalobca mu následne predložil dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo 7.7.2010, v ktorom žalovaná uzavrela dohodu o splátkovom kalendári, podľa ktorej sa zaviazala splácať úver 577,32 € počnúc 15.4.2010 a uznala celý záväzok a, že vedľajší účastník vo svojom stanovisku uviedol, že uzatvorenie takejto dohody je v rozpore s dobrými mravmi podľa § 4 ods.8 zák.č.250/07 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, pretože pri uzatváraní dohody neboli dodržané princípy dobromyseľnosti, čestnosti a žalobcom bol využitý omyl, lešť v snahe dosiahnuť uznanie premlčaného záväzku spotrebiteľa a podpisom takejto formulárovej dohody si spotrebiteľ zhoršil svoje zmluvné postavenie a uzatvorenie takejto dohody mu privodilo značnú ujmu, čo je v rozpore s § 54 ods.1 O. z. a preto jej súd nemôže poskytnúť ochranu. Na základe vykonaného dokazovania zistil tento skutkový stav: Všeobecná úverová banka, a. s. (ďalej len VÚB) uzatvorila so žalovanou zmluvu o poskytnutí flexi pôžičky č.103081421. Na základe tejto zmluvy jej poskytla úver, pričom podmienky čerpania úveru sú uvedené v zmluve o všeobecných obchodných podmienkach. Žalovaná nedodržala podmienky zmluvy, keďže úver riadne a včas nesplácala. V dôsledku toho spoločnosť vypovedala zmluvu o úvere a žalovanú vyzvala na úhradu dlžnej sumy. Následne 8.12.2006 spoločnosť postúpila svoju pohľadávku voči žalovanej na žalobcu. Žalobca v tomto konaní žiadal aby žalovaná bola zaviazaná na zaplatenie istiny, ktorá bola vyčíslená ku dňu podania žaloby, t.j. na 879,11 € spolu s 9,5 % úrokom ročne zo sumy 377,32 € od 9.12.2006 až do zaplatenia. Žiadal priznať aj náhradu trov konania. Z dokladov predložených žalobcom vyplýva, že 23.7.2004 VÚB a žalovaná uzavreli zmluvu o poskytnutí flexi pôžičky, pričom bol poskytnutý úver 20 000 Sk, ktorý sa zaviazala žalovaná splácať v mesačných splátkach po 722,05 Sk po dobu 36 mesiacov. Žalovaná podmienky zmluvy nedodržala. Následne 8.12.2006 VÚB postúpila pohľadávku na žalobcu. Ku dňu postúpenia pohľadávky táto činila 916,14 € a pozostávala z neuhradenej istiny 577,32 € a riadneho úroku 237,57 €, úroku z omeškania 0,61 € a ostatných poplatkov 101,44 €. Po postúpení pohľadávky žalovaná uhradila 37,83 €. Žalovaná pohľadávka činí 879,11 €. Z vykonaného dokazovania mal za to, že právny vzťah medzi účastníkmi

je potrebné posúdiť podľa zák.č.258/01 o spotrebiteľskom úvere a tiež podľa zák.č.634/92 o ochrane spotrebiteľa a ust. O. z. o spotrebiteľských zmluvách, odstúpení od zmluvy a bezdôvodnom obohatení. Vychádzajúc z § 52 ods.1, § 53 ods.1,5, § 54, § 100, § 101, § 103, § 111 O. z. (v znení do 31.12.2007, resp. 31.10.2008), § 6 ods.1,3, § 23a zák.č.634/92 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, čl.3 bod 1 Smernice Rady 93/63 EHS (ich znenie citoval) uzavrel, že žalobca, resp. jeho právny predchodca je právnickou osobou, ktorej obchodnou činnosťou je poskytovanie, o. i., aj spotrebiteľských úverov a žalovaná je fyzickou osobou, nepodnikateľom, pričom zmluva o poskytnutí flexi pôžičky č.103081421 bola uzavretá na predtlačenom formulári. Z vykonaného dokazovania mal za to, že pohľadávka žalobcu voči žalovanej vznikla v r.2006 a, že nárok uňho bol uplatnený 18.10.2011, teda po zákonnej 3 ročnej premlčacej dobe a opakoval, že vedľajší účastník vzniesol námietku premlčania. Prihliadol na túto námietku a nárok žalobcu v celom rozsahu zamietol. Pokiaľ žalobca predložil dohodu o uznaní záväzku zo 7.7.2010, uviedol, že možno mať pochybnosti o tom, že ide o skutočný prejav vôle dlžníka (z iných konaní vyplýva, že dlžníkom neboli osobne podpísané), že ide o uznanie už premlčaného dlhu a mal zato, že ide o nekalú praktiku žalobcu v rozpore s dobrými mravmi podľa § 4 ods.7 zák.č.250/07 o ochrane spotrebiteľa a je teda neplatná a preto na túto dohodu neprihliadal a, že nemožno poskytovať súdnu ochranu práv po použití nekalej obchodnej praktiky, tiež s prihliadnutím ku skutočnosti, že obsah dohody nebol náležitým spôsobom vysvetlený žalovanej. Keďže žalobca v konaní nebol úspešný, náhradu trov konania mu nepriznal, žalovaná mala plný úspech, náhradu trov konania však nežiadala priznať, preto rozhodol, že jej náhrada trov konania neprináleží. Podľa § 142 ods.1 O. s. p. priznal náhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi, ktoré pozostávajú z trov právneho zast. a to za 2 úkony právnej pomoci po 61,41 € podľa § 14 ods.1 Advokátskej tarify, a to prevzatie a príprava, vyjadrenie z 12.4.2012, režijný paušál r.2012 - 2 x 7,63 € a to všetko s 20 % DPH, odmena advokáta celkom 165,70 €. Mal zato, že ide o účelne vynaložené trovy právneho zast., keďže v dôsledku poskytnutej právnej pomoci bola žaloba zamietnutá. Podľa § 148 O. s. p. zaviazal žalobcu aj na náhradu trov konania, ktoré boli preddavkované štátom na svedočné 16,50 € na účet súdu, keďže žalobca navrhoval výsluch svedka a v konaní nebol úspešný. Proti uvedenému rozhodnutiu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočného zistenia skutkového stavu, ktoré odôvodnil nasledovne: Citoval znenie § 110 ods.1 a § 558 O. z. Žalovaná 7.4.2010 podpísala Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku (ďalej len Dohoda), prostredníctvom ktorej uznala svoj záväzok voči nemu vzniknutý zo zmluvy o poskytnutí flexipôžičky č.5705401210704 uzavretej s VÚB vo výške 879,11 € s prísl. čo do dôvodu a výšky a zaviazala sa splatiť svoj záväzok. Predmetná Dohoda spĺňa všetky náležitosti, ktoré zák. vyžaduje pre platnosť uznania dlhu zo strany dlžníka, teda má písomnú formu, vyplýva z nej dôvod vzniku pohľadávky, výška pohľadávky a prísľub dlžníka tento dlh zaplatiť. Zároveň žalovaná potvrdila vedomosť o premlčaní dlhu a následkoch s tým spojených. V tejto súvislosti poukázal na čl.3 bod 3.1 Dohody, v ktorej je jednoznačne, zrozumiteľne a jasne uvedené: Osoby uvedené v bode 1.2 a, alebo 1.3 tejto Dohody vyhlasujú, že majú vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch. Obsahom Dohody je uznanie dlhu zo strany žalovanej ako právny inštitút zakotvený v O. z., pričom právnym následkom uznania práva, ktorý nastáva priamo zo zák., je prerušenie plynutia premlčacej doby. Tzn., že doba, ktorá dovtedy uplynula, sa stáva právne bezvýznamnou a začne plynúť nová 10 ročná premlčacia doba, a to priamo zo zák. V danom prípade došlo k nespochybniteľnému uznaniu dlhu, pričom na to, aby nastali právne účinky spojené s uznaním práva podľa § 110 ods.1 druhá veta O. z. (teda namiesto pôvodnej premlčacej doby odo dňa, keď došlo k uznaniu, začne plynúť nová 10 ročná premlčacia doba) zák. nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu. Uznanie premlčaného práva nie je z hľadiska účinkov spojených s § 110 ods.1 O. z. viazané na vedomosť dlžníka, že uznal premlčané právo. K prerušeniu plynutia pôvodnej premlčacej doby a začatiu plynutia novej 10 ročnej premlčacej doby dochádza bez ohľadu na to, či dlžník v čase uznania o premlčaní vedel alebo nie. Zároveň poukázal na čl.3 bod 3.1 Dohody, v ktorej žalovaná potvrdila svoju vedomosť o premlčaní dlhu, tzn. v danom prípade nastali účinky § 558 O. z., a to že záväzok uznaný žalovanou čo do dôvodu a výšky v čase uznania trval. Úprava obsiahnutá v § 558 O. z. spája vedomosť toho, kto uznal premlčaný dlh, o jeho premlčaní, so vznikom vyvrátiteľnej domnienky, že dlh v čase uznania trval. Žalovaná sama požiadala o možnosť splácať dlžnú sumu v splátkach, nakoľko nebola schopná uhradiť dlžnú sumu celú naraz. Umožnil žalovanej splácanie dlžnej sumy v mesačných splátkach a teda sa snažil v jej záujme predísť súdnemu konaniu. Je logické, že si musí zabezpečiť vymožitelnosť svojej pohľadávky pre prípad neskoršieho neplnenia splátkového kalendára žalovanými, a to práve uznaním dlhu zo strany žalovaných, s čím je spojené aj plynutie novej premlčacej doby. Vzhľadom na uvedené je absurdné hovoriť o zhoršení postavenia spotrebiteľa uzatvorením Dohody, keďže ide o prejav slobodnej vôle žalovanej, ktorá si je vedomá svojho záväzku, uzavrieť s ním predmetnú Dohodu a svoj záväzok postupne splatiť v dohodnutých splátkach. Nemusel vyhovieť jej

žiadosti a mohol sa hneď domáhať svojho nároku súdnou cestou. Daným prístupom súdu dochádza k popretiu procesnej zásady rovnosti účastníkov a k neprimeranej ochrane spotrebiteľa vedúcej k úplnému zbaveniu zodpovednosti spotrebiteľa za plnenie svojich povinností, ktoré mu zo záväzkového vzťahu vyplývajú. Žiadne zákonné ust. nebráni súdnemu uplatneniu aj premlčaného práva a zároveň premlčaním dlh nezaniká, teda nemožno ani pri najmenšom hovoriť o použití nekalých obchodných praktík. V danom prípade došlo navyše k uznaniu dlhu a teda k plynutiu novej premlčacej doby. Zároveň je namieste poukázať na skutočnosť, že žalovaní sú v mnohých prípadoch v omeškaní s úhradou dlžnej sumy niekoľko rokov, pričom v snahe zabrániť súdnemu riešeniu veci sú vyzývaní písomne, telefonicky, vykonaním osobných návštev, v snahe zabezpečiť úhradu dlžnej sumy ešte pred podaním žalobného návrhu za účelom mimosúdného vyriešenia veci a zabrániť tak zbytočnému navyšovaniu dlžnej sumy. Žalovaní si boli vedomí svojho záväzku, avšak ten uhradený nebol. Konanie žalovanej nemožno považovať za morálne a čestné, a preto nemožno súhlasiť s tým, resp. je absurdné, aby takému konaniu bola zo strany súdu poskytnutá ochrana. Nemôže súhlasiť so zamietnutím žalobného návrhu z dôvodu premlčania, nakoľko je zrejme, že ak by aj žalovaná v čase uznania dlhu nevedela o jeho premlčaní, právny účinok spojený s uznaním práva, ktorý predpokladá § 110 ods.1 druhá veta O. z., t.j. prerušenie plynutia pôvodnej premlčacej doby a začiatok plynutia novej 10 - ročnej premlčacej doby v takomto prípade nastupuje. Rovnaký právny názor zastáva aj Najvyšší súd (ďalej len NS) Českej republiky v nasledovných rozsudkoch: 3Cz 6/68, 33Cdo 155/2007, 33Odo 934/2005, 33Odo 1039/2004, 33Odo 133/2005. Má za to, že súd mal vzhľadom na uvedené skutočnosti s poukazom na § 558 O. z. a naplnenie zákonných predpokladov daného ust. žalobnému návrhu vyhovieť v plnom rozsahu. Predmetná Dohoda neobsahuje žiadne zložité ani zavádzajúce právne formulácie. Obsah Dohody nie je tak rozsiahly, aby sa s ním žalovaná nemala možnosť oboznámiť a okrem toho Dohodu podpisovala vo svojom bydlisku, teda mala možnosť si Dohodu v pokoji prečítať a v prípade, ak mala záujem uzatvoriť Dohodu s takýmto obsahom, vysloviť s ňou svoj súhlas svojím podpisom, resp. odmietnuť ju a nepodpísať, ak s jej obsahom nesúhlasila. Nemožno spochybníť, že ide o prejav slobodnej vôle žalovanej, ktorá si je vedomá svojho záväzku, uzavrieť s ním predmetnú Dohodu a svoj záväzok postupne splatiť v dohodnutých splátkach. Dohodou dochádza k zmene v obsahu záväzku zmluvných strán, ktorá spočíva v tom, že žalovanej je umožnené splácať záväzok v splátkach. Dochádza teda k zmene v spôsobe plnenia záväzku. V nadväznosti na uvedené zdôraznil, že dohoda o zmene v obsahu záväzku je zmluvný vzťah, ktorý vznikol medzi ním, ako veriteľom, a žalovanou, ako dlžníkom, pričom ako postupník tu nemá postavenie dodávateľa v zmysle spotrebiteľskej úpravy. Z uvedeného potom vyplýva, že ust. Dohody o tom, že žalovaná uznáva svoj záväzok nemohlo jej byť vnútené ako neprijateľná podmienka v spotrebiteľskej zmluve a na Dohodu sa nevzťahujú ust. o neprijateľných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Zastáva názor, že žalovaná po tom, čo sa oboznámila s obsahom Dohody, svojím podpisom svoj existujúci záväzok uznala a vyjadrila svoju vedomosť s premlčaním pohľadávky. Žalovaná nebola k podpisu Dohody žiadnym spôsobom donútená, uzatvorením predmetnej Dohody taktiež nedochádza k zhoršeniu jej postavenia ako spotrebiteľa, ale práve naopak, poskytol jej možnosť plniť už existujúci splatný záväzok, s plnením ktorého sa dostala do omeškania, v splátkach. Ďalej nesúhlasil, aby bol zaviazaný na úhradu trov právneho zast. vedľajšieho účastníka z nasledovných dôvodov: Zastáva názor, že vedľajší účastník - združenie na ochranu spotrebiteľa - musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Podľa údajov registrácie Ministerstvom vnútra SR samotné združenie má v radoch členov, ktorí evidentne majú právnické vzdelanie. Združenia na ochranu spotrebiteľa podľa § 25 zák.č.250/07 Z. z. majú pritom možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva. Tieto právne závery ustálil aj Krajský súd (ďalej len KS) v Bratislave vo svojom rozhodnutí 5Co/26/2012, ako aj v rozhodnutí 3Cob/259/2011, ktorý v obdobných prípadoch nepriznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov právneho zast. Ako vyplýva z dôvodovej správy k zák.č.384/08 Z. z. cieľom novelizácie O. s. p. bolo posilniť ochranu spotrebiteľa v sporoch vyplývajúcich zo spotrebiteľských zmlúv a umožniť širšiu ochranu osobám, na ochranu ktorých sú zriaďované rôzne právnické osoby, najmä združenia na ochranu spotrebiteľov. Má za to, že úmyslom zákonodarcu bolo umožniť kvalifikovanú ochranu spotrebiteľa priamo na ten účel zriadeným subjektom, ktoré budú spôsobilé poskytnúť spotrebiteľovi kvalifikovanú pomoc, a ktoré budú v danej oblasti aj materiálne aj personálne vybavené a odborne kompetentné. Združenie založené na ochranu spotrebiteľa je účelné zakladať len v prípade, ak samotné združenie je spôsobilé poskytovať ochranu spotrebiteľovi, inak nemožno hovoriť o naplnení samotnej podstaty zákonných ust., ktoré umožňujú ich vznik. Ak združenie tento predpoklad nenapĺňa je nutné tento nedostatok odstrániť buď v rámci samotného združenia alebo takéto združenie nenapĺňa základy predpoklad svojej existencie a nie je účelné povoliť vstup takéhoto združenia do konania. Združenie vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania a vôľu žalovaného, a to oznámením o vstupe

do konania, ktoré obsahuje žiadosť o zaslanie žaloby a návrh na priznanie trov konania. Z uvedeného je zrejmé, že pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania, združenie nemá žiadnu vedomosť o prejednávanej veci a len z označenia účastníkov konania usudzuje, že ide o spotrebiteľskú vec. Zastáva názor, že len na základe skutočností, že žalovaným je spotrebiteľ, bez akýchkoľvek vedomostí o predmete a stave konania, je nemožné pripraviť sa na zastupovanie v tej ktorej veci, a teda naplniť podstatu právneho úkonu - príprava a prevzatie právneho zast. Vedľajší účastník viaceré procesné podania nadbytočne opakuje bez uvedenia nových, významných skutočností vzťahujúcich sa na predmet sporu. Na uvedené upozornil aj KS v Košiciach v rozhodnutí 6Co/141/2012. Paušálny vstup združenia zastúpeného advokátom do konaní, v ktorých pre vstup nebol žiadny dôvod, iba zbytočne navyšuje trovy konania a navodzuje dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zast. KS v Banskej Bystrici v rozhodnutí 17Co/91/2012 a obdobne aj KS v Bratislave v rozhodnutí 9Co/420/2012 vyjadril dôvodné podozrenie, že skutočným cieľom združenia nie je ochrana práv konkrétneho spotrebiteľa, ale zárobková činnosť zástupcu vedľajšieho účastníka v podobe náhrady trov právneho zast. Účelom civilného procesu ako takého je poskytovanie ochrany porušeným alebo ohrozeným, subjektívnym hmotným právam a právom chráneným záujmom. Situácie, keď sa civilné konanie zneužíva, a to i vzhľadom na samotný priebeh civilného konania v konkrétnej veci, iba na získanie náhrady trov konania, nie sú v súlade s týmito vymedzeniami. Na priznanie náhrady trov konania je nevyhnutné splnenie podmienok vyžadovaných § 142 O. s. p., a to najmä účelnosť vynaložených trov konania. V zmysle uvedeného zastáva názor, že trovy konania vedľajšieho účastníka nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva. Združenie v predmetnom konaní nevystupuje ani ako splnomocnený zástupca žalovaných, pričom títo o vstupe združenia do konania pravdepodobne ani nemali žiadnu vedomosť, čo vyjadril aj KS v Prešove v rozhodnutí 13Co/35/2012, ako aj v rozhodnutí 13Co/36/2012. Dovolil si upozorniť, že súd nepriznaním náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi neporušuje základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl.47 ods.2 a 3 Ústavy SR, keďže tieto trovy konania neboli účelne vynaložené a neboli ani v príčinnej súvislosti s procesným postojom vedľajšieho účastníka k predmetu konania. Obdobný právny názor vyslovil Ústavný súd SR v náleze II.ÚS78/03. Súd by mal pri rozhodovaní o priznaní náhrady trov konania skúmať účelnosť vynaložených trov konania uplatnených účastníkom. Účelnosť je vlastnosť, ktorá sleduje naplnenie cieľa a opodstatnená je v prípade, že vychádza zo zákonných dôvodov a neprekračuje jej medze. Účelnosť by mala byť posudzovaná pri každom úkone právnej služby samostatne. Zastáva názor, že odmenu za úkony právnej služby poskytnuté zástupcom vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovanej v súdnej veci nemožno považovať za účelne vynaložené trovy. Nárok na náhradu trov právneho zast. nemožno priznať, ak sa určité procesné podanie nadbytočne opakuje bez uvedenia nových, procesne významných skutočností. Uvedené možno aplikovať aj na podania advokáta, ktoré neobsahujú žiadne skutočnosti, vzťahujúce sa na predmet sporu, na skutočnosti, ktoré zostali medzi účastníkmi konania sporné a treba ich dokazovať, a sú významné pre posúdenie veci samej. Činnosť vedľajšieho účastníka rozhodne nemožno považovať za tak odborne náročnú, že by si vyžadovala úplné právnické vzdelanie. Uvedené potvrdil vo svojom rozhodnutí aj KS v Žiline, 10Co/110/2012. Podania vedľajšieho účastníka sú abstraktné, všeobecné bez znalosti prejednávanej veci s automaticky uplatňovanou nedôvodnou námietkou premlčania. Rovnako nie je zriedkavý postup Združenia, kedy súčasne s oznámením o vstupe do konania podá aj odpor proti platobného rozkazu (ďalej len PR), napriek tomu, že tento ešte ani nebol vydaný. Uvedené potvrdzuje, že vedľajší účastník paušálne vstupuje do konaní, o ktorých stave nemá žiadnu vedomosť. Zároveň zastáva názor, že skutočnosť, že súd účastníkovi právo na náhradu trov konania neprizná, sama o sebe neznamena popretie rovnosti podmienok v konaní, a ani odňatie procesného práva účastníka na zastúpenie advokátom. Uvedený právny názor potvrdili rôzne senáty viacerých KS v nasledovných rozhodnutiach: KS v Bratislave 3Cob/259/2011, 6Co/329/2012, 3Co/393/2012, 4Co/346/2012, 5Co/347/2012, 14Co/349/2012, 2Cob/171/2012, 2Co/302/2012, KS v Banskej Bystrici 16Co/100/2012, 13Co/241/2012, 13CoE/218/2012, 14Co/313/2012, 17Co/91/2012, KS v Košiciach 6Co/141/2012, 2Co/166/2012, 3Cob/186/2012, 5Co/98/2012, 6Co/123/2012, 11Co/199/2012, KS v Nitre 26Cob/142/2012, 6Co/144/2012, 5Co/188/2012, 9Co/250/2012, 8Co/273/2012, KS v Prešove 13Co/35/2012, 8Co/15/2012, 12Co/41/2012, 14Co/28/2012, 9Co/21/2012, KS v Žiline 5Co/264/2012, 6Co/228/2012, 10Co/I 10/2012, 9Co/363/2012 a 8Co/346/2012. Má vedomosť, že vedľajší účastník v súvislosti s dôvodnosťou priznania trov poukazuje na § 137 O. s. p. a na ust. Charty základných práv EÚ ako aj rozhodnutia Súdného dvora (ďalej len SD) EÚ. K uvedenému si dovolil uviesť, že združenie žalovaných v konaní nezastupuje. Z uvedeného dôvodu nemožno argumentovať uvedeným ust., nakoľko to priznáva náhradu hotových výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, čiže ide najmä o Centrum právnej pomoci. Obdobný právny názor vyjadril KS v

Prešove v rozhodnutí 13Co/40/2012. Má za to, že ust. Charty základných práv EÚ ako aj rozhodnutia SD EÚ, sa týkajú všeobecne ochrany spotrebiteľa. Žiadne z predmetných ust. nepoukazuje na to, že by sa združenia na ochranu práv spotrebiteľa mali nechávať zastupovať advokátmi, ale len na to, že nie je vylúčené, aby pomoc spotrebiteľom poskytovali priamo právnické osoby. Rozhodnutím súdu dochádza len k podpore nekorektného postupu zo strany združenia ako vedľajších účastníkov, ktorých prvotný cieľ spočívajúci v ochrane spotrebiteľa ustúpil snahe o profitovanie z trov právneho zast., keďže je prinajmenšom pozoruhodné, že združenie na ochranu spotrebiteľa nevstupuje do všetkých konaní, v ktorých je jedným z účastníkov konania spotrebiteľ, ale len do tých konaní, kde má záruky úspechu vo veci prostredníctvom jednoduchých opakovaných podaní, čo vedie k nehospodárnemu a neúčelnému priznaniu trov právneho zast. vedľajšiemu účastníkovi. Na základe uvedeného navrhol rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmať a v zmysle § 220 O. s. p. ho zmeniť tak, že vyhovie jeho žalobe v plnom rozsahu, resp. v zmysle § 221 ods.1 a 3 O. s. p. ho zruší a vráti vec súdu na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil voči žalovanej a vedľajšiemu účastníkovi (spoločne a nerozdielne) trovy konania a právneho zast. v prvostupňovom i odvolacom konaní, pričom trovy právneho zast. odvolacieho konania pozostávajú z 1 úkonu právnej služby 61,74 € s DPH a režijného paušálu k úkonu právnej služby 9,37 € s DPH, spolu 71,11 € s DPH (podanie odvolania).

Vedľajší účastník v označenej veci k odvolaniu žalobcu proti rozsudku z 26.2.2013 podal nasledujúce vyjadrenie. Čo sa týka odvolacích námietok, zameraných proti nemu a proti priznaniu náhrady trov konania a ich výšky, tak podľa § 93 ods.4 O. s. p. má v konaní rovnaké práva a povinnosti, ako účastník, koná však iba sám za seba. Nakoľko mu nebola doručená Dohoda o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, vychádzajúc zo svojich doterajších skúseností, k nej podal nasledujúce vyjadrenie. Žalobcom predložená Dohoda je formulár, ktorý vopred pripravil veriteľ pre dlžníka, príp. osobu prístupujúcu k záväzku a dlžník nemá žiadnym spôsobom možnosť ovplyvniť jeho obsah. Takto predformulovaná Dohoda predstavuje neprijateľné zmluvné podmienky, a to predĺženie premlčacej lehoty formou uznania dlhu a rozhodcovskú doložku (ďalej len doložka). Ich právny význam a dôsledky sú pre väčšinu spotrebiteľov neznámymi kategóriami. Ako neprijateľné, sú obe zmluvné podmienky obsiahnuté vo formulári zo 7.7.2010, absolútne neplatné. Prehlásenie dlžníka o vedomosti premlčania dlhu je sofistikovane „skryté“ do dohody o splátkach v bode 3, pričom by malo byť súčasťou uznania záväzku v bode 2 Dohody. K neprijateľnosti zmluvnej podmienky predlžujúcej premlčaciu lehotu priamo v spotrebiteľských zmluvách na 10 rokov, poukázal na rozsudok Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom 10C/47/2010 z 20.1.2011 v spojení s rozsudkom KS Trenčín 17Co/167/2011 z 23.11.2011. Je nelogické a vylúčené, aby spotrebiteľ, ak by mal vedomosť o stave veci, mal záujem na uznaní záväzku a predĺžení premlčacej lehoty, pri premlčanej pohľadávke. Čo viedlo žalobcu k tomu, že pohľadávku, ktorá mu bola postúpená od právneho predchodcu ako nepremičaná pred viacerými rokmi nechal premlčať, neuplatnil ju včas v súdnom konaní, aby následne vyhľadal dlžníka a neprijateľným spôsobom mu podsunul na podpis formulár o uznaní premlčaného záväzku. Uzatvorenie takejto dohody je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods.8 zák.č.250/07 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, pretože pri uzatváraní Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach neboli dodržané princípy dobromyseľnosti, čestnosti a žalobcom boli využité omyl a lesť v snahe dosiahnuť uznanie premlčaného záväzku spotrebiteľa. Cit. ust. je jedinou explicitnou definíciou dobrých mravov v našom právnom poriadku. Podpisom formulárovej Dohody si spotrebiteľ zhoršil svoje zmluvné postavenie a uzatvorenie tejto dohody mu privodilo značnú ujmu, čo je v rozpore s § 54 ods.1 O. z. Iniciatíva k uzatvoreniu takejto dohody nikdy nevychádza od spotrebiteľa. Okolnosti, za ktorých žalobca uzatvára so spotrebiteľmi formulárove Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach (po vynútenej návšteve splnomocnenej osoby žalobcu, s vysvetlením, že ide iba o dohodu o splátkach dlhu) je potrebné považovať za nekalú obchodnú praktiku a posudzovať ju najmä podľa § 8 ods.4 zák. o ochrane spotrebiteľa. K tomu dodal, že ak aj ide pri uznaní dlhu o jednostranný právny úkon, tak v prípade keď ho dodávateľ „nadiktoval“ do Dohody, ide o to viac o neprijateľnú zmluvnú podmienku a nekalú obchodnú praktiku. Všetko čo je v takejto zmluve (Dohode o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach) podlieha ex offo súdnej kontrole. Nemožno poskytnúť súdnu ochranu právu, ktoré je uplatňované po použití nekalej obchodnej praktiky a je v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods.1 O. z.). K uvedenej problematike poukázal, napr. rozsudok KS Prešov 3Co/53/2012 z 5.12.2012, 4Co/19/2012 zo 7.9.2012, 5Co/58/2012 z 15.11.2012, 11Co/37/2012 zo 7.6.2012, 12Co/47/2012 zo 14.6.2012, uznesenie KS Prešov 16Co/133/2012 z 27.9.2012, rozsudok KS Prešov 17Co/120/2012 z 29.11.2012, 19Co/87/2012 z 20.12.2012, rozsudok KS Košice 4Cob/75/2012 z 26.10.2012 a 5Co/194/2012 zo 6.11.2012. Citoval vybrané časti z rozsudku KS Prešov 3Co/53/2012 z 5.12.2012, 5Co/69/2012 z 20.12.2012, 11Co/37/2012 zo 7.6.2012, 12Co/47/2012 zo 14.6.2012, 17Co/120/2012 z 29.11.2012 a z rozsudku KS Košice 5Co/194/2012 zo 6.11.2012. Trval na tom, že pri uzatváraní predmetnej Dohody ide zo strany žalobcu

o nekalú obchodnú praktiku, kedy pod zámkou splátok (ktoré sú určené celou sumou, aj keď dlh je vyjadrený v € a centoch alebo často nie sú určené vôbec a zakaždým chýba počet splátok), jediným cieľom žalobcu je dosiahnuť predĺženie premlčacej doby. Právo na zástupcu má z rovnakých dôvodov, z akých ho má žalobca. Je preto absurdné, ak žalobca, ako účastník konania zastúpený advokátom, upiera právo na zastúpenie advokátom inému účastníkovi. Účelnosť trov vynaložených na právnu pomoc možno odvodiť z čl.47 ods.2 Ústavy (citoval jeho znenie). Aj on, ako občianske združenie zložené prevažne z laikov v oblasti práva, ktoré je pripravené dôsledne presadzovať a chrániť aj v súdnych konaniach oprávnené záujmy spotrebiteľov, má právo vystupovať proti dodávateľom na základe princípu „rovnosti zbraní“. Jeho vstupom do konania sa žalobca zrazu v súdnych konaniach začína ocitáť v postavení, v ktorom nachádza rovnocenného partnera v riešení právnych otázok súvisiacich s prebiehajúcimi spormi, pretože samotní spotrebiteľia sa nedokážu náležite brániť. Samotná skutočnosť, že má principiálne právo na náhradu trov konania - nie je, dúfa - medzi účastníkmi sporná, napriek tomu si dovolil poukázať na uznesenie NS SR 5Cdo 71/2010 z 9.6.2010, ako aj na prvé vydanie komentára k Občianskemu súdnemu poriadku, ktoré boli vydané v Nakladateľstve C.H. Beck (napr. Števíček/Ficová a kol. Občiansky súdny poriadok, komentár, I. vydanie 2011, príp. Drápal/Bureš a kol. Občiansky súdny poriadok I, Velké komentáře, I. vydání 2009). Osobitne dal do pozornosti, najnovší Občiansky súdny poriadok Komentár - I. díel, 2. Vydanie 2012, autorov Števíček/Ficová a kolektív, Beckovej edície komentovaných zákonov, nakladateľstva C.H.Beck, str.327-331. Žaloba proti spotrebiteľovi bola zamietnutá v dôsledku jeho aktivity. Jeho účasť v konaní je pre spotrebiteľa efektívna, v zmysle cieľov a účelu, na ktorý je združenie založené. Na potrebu účasti jeho v konaniach, ako je toto, poukazuje samotná argumentácia žalobcu. Pýtal sa, prečo finančný gigant, akým je predchodca žalobcu, postúpil pohľadávku žalobcovi, ktorý sa zaoberá vymáhaním pohľadávok a prečo sa tento silný žalobca dáva zastupovať silnou advokátskou kanceláriou, proti slabému spotrebiteľovi, ktorému vytýka, že sa ho ujalo združenie, ktoré je na tento účel zriadené a združeniu vytýka, že sa dalo zastupovať advokátom. Svojou podstatou, ide u dodávateľa o nekalé obchodné praktiky, ktoré sťažujú, už aj tak ťažké sociálne postavenie najchudobnejších vrstiev obyvateľstva. Práve proti takýmto dodávateľom a proti ich neprijateľným zmluvným podmienkam a nekalým obchodným praktikám, je úloha združení nezastupiteľná, lebo aj keď súd skúma neprijateľné zmluvné podmienky ex offo, nemôže napr. poučiť spotrebiteľa o premlčaní. Pritom prax potvrdzuje, že dodávateľia majú celoplošne snahu ignorovať premlčaciu lehotu podľa O. z. a predkladajú nekalým spôsobom spotrebiteľovi zmluvné podmienky, podľa ktorých sa dožadujú premlčacích lehôt podľa Obch. zák. a často aj 10 ročných premlčacích lehôt, resp. dodatočne podsúvajú spotrebiteľom na podpis uznania dlhu, na predtlačení formulároch. Len príkladmo chcel poukázať na ďalšie neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré dodávateľia často používajú, a na ktoré v prípadoch, keď uplatnený nárok nie je premlčaný, poukazuje. Ide napr. o: - duplicita sankčných mechanizmov, - neplatná zmluvná pokuta, - dohoda o zrážkach zo mzdy bez akejkoľvek súdnej kontroly, - nemožnosť spotrebiteľa použiť na splatenie úveru zmenky a šeky, - nemožnosť spotrebiteľa postúpiť svoje pohľadávky zo spotrebiteľskej zmluvy oproti dopredu danému súhlasu spotrebiteľa s postúpením pohľadávok zo strany dodávateľa, - predĺženie premlčacej doby ohľadom akýchkoľvek práv na dobu 10 rokov, - dohodnutá rozhodcovská doložka, a i. Prax takisto potvrdzuje, že sociálne aj vedomostne slabý spotrebiteľ rezignuje a prijme akékoľvek rozhodnutie. Sám sa brániť nevie a na advokáta nemá. Pýtal sa, prečo sa má spotrebiteľ ochraňovať sám a dodávateľ má postúpiť pohľadávku žalobcovi a ten sa má dať zastupovať advokátom? V čom spočíva logika takejto argumentácie? Logika tejto argumentácie spočíva vtom, že žalobca chce ťažiť z pasivity a rezignácie spotrebiteľa. Práve táto nečinnosť by žalobcovi vyhovovala. Svojou činnosťou naplňa vysoké ciele politiky EÚ v oblasti ochrany spotrebiteľov (čl.169 Lisabonskej zmluvy, čl.38 Charty základných práv EÚ, príslušné smernice EÚ a rozsudky SD EÚ, vnútroštátna právna úprava, najmä zák. o ochrane spotrebiteľov), ako na to už poukazuje. Na naplňanie týchto cieľov je odkázaný na právne služby. Aj keď je združením na ochranu spotrebiteľov, nie sú právnici a podľa svojich skúseností, s aplikáciou spotrebiteľského práva na súdoch, sa bez pomoci advokátov nezaobídu. Ak má svoje právo na zastupovanie advokátom, na naplňanie svojich cieľov pri ochrane spotrebiteľov v praxi realizovať, je nepochybne potrebné, aby mu súdy priznávali náhradu trov konania, tam kde mu na náhradu trov konania vznikli podmienky. Ak tak súdy konať nebudú, zabránia mu, ako neziskovej spoločnosti, v pokračovaní v jeho činnosti, čo by nemalo byť cieľom. Je skutočnosťou, že súdy celé roky bez problémov priznávajú náhrady trov konania dodávateľom v spotrebiteľských veciach a často PR v rozpore s § 172 ods.9 O. s. p. a teda bez ex offo súdnej kontroly neprijateľných zmluvných podmienok a nekalých obchodných praktík, ale hľadajú sa odôvodnenia, ako jemu nepriznať náhradu trov konania. Pritom dal do pozornosti, že dodávateľia berú čoraz častejšie žaloby späť a často až v štádiu po vydaní PR, len čo zistia, napr. z odporu, že do konania vstúpil. V tejto súvislosti dal do pozornosti rozsudok SD EÚ vo veci C-279/09, z ktorého vyplýva, že má právo na advokáta

aj na náhradu trov konania. Do pozornosti dal aj novelizované znenie § 137 O. s. p., podľa ktorého mu výslovne patrí náhrada výdavkov za zastupovanie advokátom. Čo sa týka námietky žalobcu, že samotné združenie má v radoch členov, ktorí evidentne majú právnické vzdelanie, tak treba upresniť, že má len 1 takúto členku, ktorá žiadnu právnu prax nevykonáva. Podľa jeho názoru, je však právne irelevantné, či právny subjekt, ktorý je účastníkom konania má alebo nemá právne vzdelanie, resp. má členov s právnickým vzdelaním. Pokiaľ by sa mali v praxi presadiť názory žalobcu, snažiac sa upierať mu právo na zástupcu, vzhľadom na predmet jeho činnosti, tak potom by bolo problematické aj zastupovanie advokátmi, napr. sudcov, prokurátorov, advokátov, ministrov spravodlivosti, predsedov vlád, ktorí sú právnikmi, čo by bolo v evidentnom rozpore s platným právom, ale aj s každodennou realitou, a to sa týka aj rozhodovania o trovách právneho zast. V tejto súvislosti poukázal aj na judikatúru cit. v najnovšom Komentári slovenského občianskeho procesného kódexu (Števec/Ficová, Občiansky súdny poriadok, Komentár - I. diel, 2. vydanie, Praha: C.H.BECK, 2012, str.492), pôvodne uverejnenú v časopise Soudní rozhledy 2/2002 na str.43, ktorú citoval. Žalobca nepovažuje trovy konania na jeho strane za účelne vynaložené. Fakt, že jeho vlastné žaloby a odvolania, ktoré sú v každom jednom prípade, bez ohľadu na skutkový stav veci totožné a sú automaticky generované softvérom, mu ale nebráni považovať trovy za jeho úkony za účelne vynaložené. K argumentácii žalobcu, že má podľa § 25 zák.č.250/07 Z. z. možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva, poukázal na svoju reálnu skúsenosť: po opakovaných žiadostiach v priebehu posledných 2 rokov napokon Ministerstvo hospodárstva mu schválilo finančnú podporu 4 000 €. Takýto finančný príspevok pri objeme činnosti ním vykonávanej na podporu spotrebiteľov nepokrýva ani len poštovné výdavky. Takáto jeho zákonná možnosť čerpať finančné prostriedky na podporu svojej činnosti tu síce existuje, pretože je výsledkom transpozície právnych aktov EÚ do nášho legislatívneho prostredia, avšak realita praxe je úplne iná a podpora štátu je skôr v rovine iluzórnej, než skutočnej. Navyše, nie je mu jasné, prečo by mal štát dotovať prehrané súdne spory dodávateľov, resp. vymáhačských spoločností. Je nerozhodné akú mal vedomosť o predmete sporu pred vstupom do konania, ale z povahy veci vyplýva, že jeho vedomosť postačovala na to, aby sa stal vedľajším účastníkom, čo sa stalo, nakoľko s ním súd v tomto postavení koná. Jemu sa zdá normálne a logické, že pred vstupom do konania nemohol mať o predmete sporu iné informácie, ako tie, ktoré získal žiadosťou predsedovi súdu, v zmysle platných predpisov. Nie je mu jasné, na základe akých ustanovení zák. by sa mal mať možnosť oboznámiť so žalobou a prílohami skôr, ako sa stal vedľajším účastníkom. Nakoľko udalosti sa vyvíjajú v príčinnej súvislosti od minulosti cez prítomnosť do budúcnosti, musel sa stať najprv vedľajším účastníkom a až s týmto jeho procesným postavením je spojené právo na doručenie žaloby s prílohami. Nakoľko súd s ním ako s vedľajším účastníkom zastúpeným zástupcom koná a on takto koná so súdom, nemali by byť pochybnosti o tom, že musel byť uskutočnený právny úkon, na základe ktorého vznikol medzi ním a jeho zástupcom právny vzťah s obsahom, ktorý umožnil, že súd s ním ako s vedľajším účastníkom, zastúpeným zástupcom koná. Nemali by preto byť pochybnosti o tom, že bol uskutočnený úkon právnej služby prevzatie a príprava zast. vrátane prvej porady s klientom. S touto otázkou sa už KS SR vo svojich rozhodnutiach vysporiadali, napr. uznesením KS Košice 1Co/247/2012 z 31.10.2012, 2Co/285/2012 zo 17.12.2012, 2Cob/I04/2012 z 29.6.2012, KS Prešov 8Co/69/2012 z 26.7.2012, 14Co/81/2012 z 11.12.2012, KS Banská Bystrica 15Co/92/2012 z 10.5.2012 a 15Co/214/2012 zo 4.2.2013, z ktorých osobitne citoval vybrané časti z uznesenia KS Košice 1Co/247/2012 z 31.10.2012, 2Co/285/2012 zo 17.12.2012, 2Cob/I04/2012 z 29.6.2012, KS Prešov 8Co/69/2012 z 26.7.2012, 14Co/81/2012 z 11.12.2012, KS Banská Bystrica 15Co/92/2012 z 10.5.2012 a 15Co/214/2012 zo 4.2.2013. Disponovanie alebo nedisponovanie súhlasom žalovanej, nakoľko nemá žiaden právny význam, a zák. ho nielenže nevyžaduje, ale ani nepredpokladá, nakoľko koná iba sám za seba, je irelevantné (§ 93 ods.4 O. s. p.). Nemôže súhlasiť s argumentom cit. žalobcom v jeho odvolaní, že pre jeho paušálny vstup do konaní nebol žiadny dôvod. Ako inak vyjadriť, že dôvod na jeho vstup do konania bol, ak výsledkom je úspech žalovanej v konaní? Pokiaľ žalobca konštatuje, že jeho podania sa nadbytočne opakujú, bez uvedenia nových, významných skutočností, tak je to preto, lebo týmito vyjadreniami reaguje na rovnaké žaloby žalobcu. Dal do pozornosti, že vyjadrenia nedáva samoučelne, ale reaguje nimi na žaloby žalobcu, keď mnohokrát vznáša námietky premlčania, nakoľko žalobca má snahu ignorovať premlčacie lehoty podľa O. z. a nakoľko väčšina spotrebiteľov pasívne rezignuje, vznáša na ich ochranu, o. i., aj námietku premlčania. Nie je mu jasné, prečo by pri vznášaní námietky premlčania mal v každej veci používať nejaké inovované formulácie. Navyše, ak by boli jeho vyjadrenia tak nedostatočné, ako sa ich snaží ilustrovať žalobca, nebol by v konaní úspešný. K výkladu § 137 O. s. p., ktorý podáva žalobca, si dovolil uviesť, že ho vytrháva z kontextu a prehliada, že § 137 sa týka aj účastníkov a ich zástupcov. V tejto súvislosti poukázal na § 93 ods.4 O. s. p., že v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Neexistuje preto žiaden právny dôvod, aby bol vedľajší účastník obmedzovaný v ústavnom práve na

právne služby, a práve na náhradu trov konania a to o to viac, ak je takýmto vedľajším účastníkom združenie na ochranu spotrebiteľov, ktoré plní úlohy všeobecného záujmu tak z hľadiska práva úijného, ako aj práva vnútroštátneho. V tomto smere si dovoľil poukázať aj na komentár a poukázal, napr. aj na uznesenie NS SR 2Obdo/27/2012 z 27.8.2012. Dôkaz: uznesenie NS SR 2Obdo/27/2012 z 27.8.2012. K právu vedľajšieho účastníka na náhradu trov konania poukázal zo stoviek rozhodnutí, podľa jednotlivých senátov KS, príkladmo aspoň na jedno z toho ktorého senátu, a to na: uznesenie KS Košice 1Co/78/2012 z 13.6.2012, rozsudok KS Košice 2Co/127/2012 z 15.11.2012, uznesenie KS Košice 2Cob/104/2012 z 29.6.2012, 3Co/79/2012 z 29.6.2012, 3Cob/148/2012 z 31.8.2012, 4Co/53/2012 z 19.7.2012, 4Cob/90/2012 z 31.7.2012, 5Co/102/2012, z 19.4.2012, 6Co/333/2012 z 30.11.2012, 9Co/96/2012 z 24.5.2012, 11Co/143/2012 z 31.5.2012, rozsudok KS Prešov 1Co/27/2012 z 30.5.2012, uznesenie KS Prešov 2Co/16/2012 z 23.2.2012, rozsudok KS Prešov 3Co/26/2012 z 23.5.2012, 4Co/16/2012 zo 7.9.2012, uznesenie KS Prešov 5Co/63/2012 z 22.5.2012, 6Co/16/2012 z 31.5.2012, rozsudok KS Prešov 7Co/36/2012 z 21.6.2012, uznesenie KS Prešov 8Co/21/2012 z 21.5.2012, 9Co/37/2012 zo 16.5.2012, 10Co/56/2012 zo 6.7.2012, rozsudok KS Prešov 11Co/37/2012 zo 7.6.2012, uznesenie KS Prešov 12Co/9/2012 z 29.5.2012, 13Co/47/2012 z 10.7.2012, 14Co/37/2012 z 27.8.2012, rozsudok KS Prešov 16Co/33/2012 zo 16.4.2012, uznesenie KS Prešov 17Co/60/2012 z 15.5.2012, 18Co/16/2012 z 23.2.2012, 19Co/13/2012 z 3.4.2012, 20Co/53/2012 z 31.5.2012, uznesenie KS Banská Bystrica 13Co/200/2012 z 8.8.2012, 14Co/240/2012 z 20.6.2012, 15Co/92/2012 z 10.5.2012, rozsudok KS Banská Bystrica 16Co/187/2012 z 28.6.2012, uznesenie KS Banská Bystrica 17Co/87/2012 z 25.4.2012, 41Cob/99/2012 z 27.6.2012, rozsudok KS Bratislava 9Co/352/2012 zo 14.3.2013, uznesenie KS Trnava 10Co/93/2012 z 21.3.2013, 23Co/305/2012 zo 17.4.2013, 24Co/106/2013 z 30.4.2013, uznesenie KS Nitra 7Co/194/2012 z 31.8.2012, 8Co/201/2012 z 30.11.2012, rozsudok KS Nitra 9Co/204/2012 zo 16.8.2012, uznesenie KS Nitra 25Co/179/2012 z 31.7.2012, uznesenie KS Žilina 7Co/361/2012 z 12.12.2012, 8Co/258/2012 z 31.7.2012, uznesenie KS Trenčín 4Co/270/2012 z 28.9.2012, 6Co/235/2012 z 27.11.2012, 17Co/179/2012 z 31.7.2012 a 19Co/280/2012 z 27.12.2012. Celé odvolanie žalobcu mu vyznieva tak, ako keby si od súdu nárokoval, aby ochraňoval hospodárske záujmy na jeho strane. V spotrebiteľských veciach však ide podľa čl.169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ o podporu záujmov spotrebiteľov, o zaistenie vysokej úrovne ochrany spotrebiteľov, ochranu zdravia, bezpečnosti a hospodárskych záujmov spotrebiteľov, o podporu ich práv na informácie, vzdelávanie a práva združovať sa na ochranu svojich záujmov. Z tohto vyplýva aj ochrana jeho hospodárskych záujmov. Z uvedených dôvodov navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť a priznať mu náhradu odvolacích trov, za vyjadrenie k odvolaniu, z hodnoty 879,11 €, podľa vyhl.č.655/2004 Z. z. za 1 úkon právnej služby § 14 ods.1 písm. b) odmenu 51,45 € a 7,81 € paušál = 59,26 € + DPH 20 % (11,85 €), spolu 71,11 €. Náhradu trov odvolacieho konania, nech je žalobca zaviazaný zaplatiť mu na účet jeho zástupcu, do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

K odvolaniu žalobcu proti rozsudku žalovaná uviedla: Rozsudok súdu považuje za správny a navrhuje ho potvrdiť a nepriznať žalobcovi trovy odvolacieho konania. Pokiaľ ide o žalobcom uvádzaný odvolací dôvod spočívajúci v nedostatočnom zistení skutkového stavu, domnieva sa, že z podaného odvolania nie je zrejmé aký skutkový stav mal byť súdom nedostatočne zistený. Pokiaľ ide o odvolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci, domnieva sa, že súd vec správne právne posúdil, keď aplikoval ust. Zák. o spotrebiteľskom úvere, Zák. o ochrane spotrebiteľa a ust. O. z. o spotrebiteľských zmluvách. Je presvedčená, že názor žalobcu prezentovaný v podanom odvolaní, kde tvrdí, že medzi ňou, ako dlžníkom, a žalobcom, ako veriteľom, z dôvodu postúpenia nemožno aplikovať ust. o neprijateľných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, je nesprávny. Postupník nadobudol len práva a povinnosti pôvodného veriteľa, a preto na ich vzťah, ako aj na Dohodu sa ust. o neprijateľných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách vzťahujú. Vzhľadom na uvedené navrhla rozsudok súdu potvrdiť.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t.j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a zistil, že, nie sú podmienky na potvrdenie rozsudku (§ 219), ani na jeho zmenu (§ 220), lebo súd nesprávne vec právne posúdil a nedostatočne zistil skutkový stav, preto rozsudok podľa § 221 ods.1 písm. f),h),ods.2 O. s. p., zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie. Právnym posúdením je činnosť súdu prvého stupňa, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci [§ 205 ods.2 písm. f) O. s. p.] je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach

a povinnostiach účastníkov konania). Keď je rozhodnutie súdu prvého stupňa tak po skutkovej, ako aj právnej stránke nesprávne, pričom použitie správneho ust. neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu, v takom prípade je odvolací súd nútený konštatovať, že súd prvého stupňa nepoužil správny právny predpis a ak súčasne nezistil riadne skutkový stav, musí také rozhodnutie iba zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

Súd vec nesprávne právne posúdil, keď žalobu zamietol, dospejúc k právnym záverom, uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku.

Nesprávnosť právneho posúdenia vyplýva z dôvodov, resp. skutočností v odvolaní, ktoré odvolací súd považuje v celom rozsahu za opodstatnené.

Odhliadnuc od uvedeného, súd nesprávne žalobu zamietol, keď prihliadol na vedľajším účastníkom vznesenú námietku premlčania, lebo vedľajší účastník nemôže robiť úkony predstavujúce dispozíciu s predmetom konania, pretože v konaní má účastníkovi iba pomáhať a nemôže sám vzniknúť námietku premlčania, keďže nejde o procesný úkon, ale o hmotnoprávny úkon a subjektom oprávneným uplatniť námietku premlčania je len dlžník, resp. jeho právny nástupca.

Súd neuviedol žiadnu skutočnosť, oprávňujúcu ho k záveru, že - pokiaľ ide o žalobcom predloženú dohodu o uznaní záväzku zo 7.7.2010 - možno mať pochybnosti o tom, že ide o skutočný prejav vôle dlžníka.

Rovnako tak neuviedol z ktorých konkrétnych iných konaní vyplýva, že dlžníkom neboli osobne podpísané a, čo nebolo podpísané.

Záver súdu, že čo sa týka uznania už premlčaného dlhu ide o nekalú praktiku žalobcu v rozpore s dobrými mravmi podľa § 4 ods.7 zák.č.250/07 o ochrane spotrebiteľa a je teda neplatná a preto na túto dohodu neprihliadal, tiež neobstojí, lebo toto ust. upravuje povinnosť predávajúceho rezervované výrobky po celý čas rezervácie osobitne označiť s uvedením času, dokedy sú rezervované; platí to aj o zaplatených výrobkoch, ktoré sa nachádzajú v prevádzkarni do času ich prevzatia spotrebiteľom alebo dodania spotrebiteľovi.

Tiež sa z rozsudku nedá zistiť, na základe čoho dospel súd k záveru, že treba prihliadnuť na skutočnosť, že obsah dohody nebol náležitým spôsobom vysvetlený žalovanej.

Pre úplnosť treba poznamenať, že v spise sa nenašlo stanovisko vedľajšieho účastníka, v ktorom uviedol, že uzatvorenie dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo 7.7.2010 je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods.8 zák.č.250/07 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, pretože pri uzatváraní dohody neboli dodržané princípy dobromyseľnosti, čestnosti a žalobcom bol využitý omyl, lešť v snahe dosiahnuť uznanie premlčaného záväzku spotrebiteľa a podpisom takejto formulárovej dohody si spotrebiteľ zhoršil svoje zmluvné postavenie a uzavretie takejto dohody mu privodilo značnú ujmu, čo je v rozpore s § 54 ods.1 O. z. a preto jej súd nemôže poskytnúť ochranu.

V ďalšom konaní bude preto povinnosťou súdu vo veci opätovne rozhodnúť a rozhodnutie riadne odôvodniť tak, aby bolo preskúmateľné.

V novom rozhodnutí o veci rozhodne súd aj o trovách tohto odvolacieho konania (§ 224 ods.3 O. s. p.). Odvolací súd nemohol vo veci rozhodnúť z dôvodu, žeby porušil zásadu dvojinstančnosti občianskeho súdneho konania (§ 9 ods.1 a § 10 ods.1 O. s. p.), lebo ak by rozhodol, porušil by právo účastníkov konania na spravodlivý proces, keďže by im odoprel právo namietať správnosť jeho právneho názoru. Podľa Čl.46 (PRÁVO NA SÚDNU A INÚ PRÁVNU OCHRANU) ods.1 Ústavy SR(uvverejnenej pod č.460/92 Zb., v znení neskorších ústavných zákonov; ďalej len Ústava) každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa Čl.48 ods.2 Ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa Čl.6 (Právo na spravodlivé súdne konanie) bod 1. Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (uvverejneného oznámením č.209/92 Zb. a č.102/99 Z. z.; ďalej len Dohovor) každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že tak základné právo podľa Čl.46 ods.1 Ústavy, ako aj právo podľa Čl.6 ods.1 Dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia, pričom obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, ale obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ak je toto konanie v rozpore s procesnými zásadami, porušuje ústavnoprávne princípy.

O. s. p., podľa svojho § 1, upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb.

Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúcu jeho povinnosť o veci konať, pričom právo na súdnu ochranu, okrem Čl.46 ods.1 Ústavy, Čl. 36 ods.1 Listiny základných práv a slobôd (úst.zák.č.23/91 Zb.) zabezpečujú a vykonávajú aj jednotlivé ust. O. s. p. a obsahom práva na súdnu ochranu v rámci spravodlivého procesu je i právo účastníka, aby sa jeho vec, ak to zákon pripúšťa, vždy prejednala v dvojinštančnom konaní.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.